Említettem, hogy az entrópia növekedése energiaveszteséggel jár. Ekkor viszont az entrópia csökkentéséhez, a rendezettség növeléséhez, energiára van szükség.
Honnan veszik az élőlények ahhoz az energiát, hogy a pusztulás ellen hassanak?
Az élőlényekben erre szolgál az anyagcsere, a metabolizmus, mely az élő szervezetben végbemenő anyag-, energia- és információáramlást jelenti.
Az Élet végső energiaforrása itt a Földön a Nap.
(Ki gyártana gépkocsit üzemanyagtank, vagy akkumulátor nélkül?)

„Pislog e parányi csillag,
Azt hinnéd, egy gyönge lámpa,
S mégis millió teremtés
Mérhetetlen nagy világa.”
/ ***Madách****: Az ember tragédiája /*

„Ha egy anyagi rendszer energiafotont abszorbeál, akkor saját entrópiája csökken. A sugárzó energia entrópia-csökkentő sajátosságú. De az így keletkezett entrópia-csökkenés kisebb, mint annak a folyamatnak az entrópia-növekedése, amely a fotont létrehozta.”
*/****Baumann****: Entrópia/*

Például ha egy növény a fotoszintézishez egy a Napból származó fotont abszorbeál, akkor a növény entrópiája csökken, a Napé pedig a kibocsátáskor nő.

A régi egyiptomiak, a japánok, sumérok és még számos ősi kultúra népei biztosan nem ismerték az entrópia fogalmát, talán még az energiáét sem, de nagyon helyesen megsejtették a Nap központi szerepét, észre vették a Nap és az Élet elválaszthatatlan kapcsolatát,

így abszolút érthető, hogy a Napot (Ré, Bal, Amaterasszu Ómikami, Utu) választották főistennek, avagy istennőnek, hiszen minden földi létnek, életnek, még az élettelen folyamatoknak is az energiája a Napból származik.
Legyen ez bármilyen mechanikai mozgás, a Föld hatalmas víz- és szélrendszerei, vagy a növények fotoszintézise, az állatokban és az emberekben zajló kémiai folyamatok energiaszükségletei. Ugyanígy a mitokondriumokban zajló „energiatermelés", melyből az élet nyeri a saját, úgynevezett szabad energiáját, amivel szembeszáll az entrópiával, ami valójában nem saját, mert minden földi energia különböző transzformációk után végső soron a Napból származtatható, annak bőséges, folyamatos, széles spektrumú, egyenletes, alacsony entrópiájú ránk áradó sugárzásából.
Tehát kimondható, hogy az élet működésének kizárólagos energetikai forrása a Nap, annak a fúzióból származó, szinte végtelen mennyiségű energiája, mely még vagy másfél milliárd évig lehetővé teszi az Élet fennmaradását, fejlődését, elterjedését, és fedezi az entrópia csökkentésére fordított energia felhasználását is.
Hacsak nem pusztítjuk ki, mi, saját magunkat is a többi állat- és növényfajjal együtt még mielőtt felvennénk a kapcsolatot bárkivel, bármilyen módon, bármikor.

Régészeink egyre több és egyre régebbi elmúlt civilizáció nyomaira bukkannak. Lehet, hogy már a háromszáz-valahányadik kísérlet vagyunk? Végül is a sok millió évbe belefér! Nem igaz?

És ez az energia éppen olyan formában jut el hozzánk, ami optimális az életnek. Persze ez fordítva is működhetne, mondhatnánk azért lett ilyen az élet, mert ezekhez a körülményekhez alkalmazkodott.

Csakhogy az élet nem képes bármilyen körülményekhez alkalmazkodni, ez csak bizonyos, nagyon finom határok között lehetséges!
Ebben a formában a Nap és a Naprendszer a földi élettel együtt egy zárt rendszert alkot.
Az Univerzum többi részétől olyan irdatlan távolság választ el minket, – odaérni a fény sebességével haladva is, ami mai fizikai tudásunk szerint lehetetlen, több év lenne – ami annyira elkülönít, olyan zárttá tesz bennünket, mintha naprendszerünk hermetikusan körbe lenne hegesztve és csak egy áthatolhatatlan ablakon keresztül pislognánk kifelé, vizsgálgatnánk a világűrt. Röviden erre a konklúzióra lehet jutni a fizikai nyílt rendszer–zárt rendszer, sőt izolált rendszer vonatkozásában.
Akár logikus is lehetne ebben felfedezni némi teremtői szándékosságot!
Mindenesetre ha nem lenne a tudományos kíváncsiság, ráérnénk a végtelent fürkészni pár ezer év múlva is, mikor már megoldottuk a túlélésünkkel kapcsolatos összes aktuális földi problémáinkat. Először talán önismeretünkkel kellene foglalkozni, fejleszteni, ugyanis agresszív, meggondolatlanul önző pusztítási hajlamunkkal és kontrollálatlan irányú és sebességű fejlődésünkkel nagyon „kilógunk” a természetből, veszélyesen ártalmasok vagyunk mind őrá, mind magunkra nézve.

Ma is igazi reneszánsz emberekre lenne szükség!
Akik tisztelve a kapott természetet, abba beleilleszkedve, széles látókörű tudással és becsületes művészi igényességgel csak jót és szépet szeretnének alkotni.
Mint amilyen Leonardo da Vinci volt.